

Arrest

Nr. 210 642 van 8 oktober 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij op 6 september 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 25 november 2012 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en dient op 3 december 2012 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 november 2013 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 december 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest nr. 120 583 van 13 maart 2014 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 1 april 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 25 augustus 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 25 augustus 2014 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 21 januari 2015 verklaren verzoeker en P.E. te Zonhoven wettelijk te willen samenwonen.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van Zonhoven neemt een beslissing tot uitstel van de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning.

Op 23 maart 2015 geeft de procureur des Konings een negatief advies met betrekking tot de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en P.E.

Op 23 maart 2015 weigert de burgemeester van Zonhoven de voltrekking van de voorgenomen wettelijke samenwoning tussen verzoeker en P.E.

Op 26 april 2016 verklaren verzoeker en P.E. te Antwerpen wettelijk te willen samenwonen.

Op 28 april 2016 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand om de registratie van de wettelijke samenwoning uit te stellen.

Op 6 september 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾;

naam: C. (...),

voornaam: A. N. (...)

geboortedatum: (...).1988

geboorteplaats: S. (...)

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te

begeven 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene diende op 03.12.2012 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 29.11.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 12.12.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 06.12.2013) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 13.04.2014. Betrokkene ontving vervolgens op 01.04.2014 uitstel om het grondgebied te verlaten van 10 dagen.

Betrokkene had ondertussen ook al op 03.04.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 24.04.2015. Deze beslissing is op 24.02.2015 aan betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen.

Op 21.01.2015 deed betrokkene te Zonhoven een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in België verblijvende 13 jaar oudere Griekse onderdaan (E. P. (...), geboren op (...)1975). Op 23.03.2015 weigerde de gemeente Zonhoven deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt op 23.03.2015, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Ondanks deze beslissing deed betrokkene op 26.04.2016 opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning met P. E. (...). Deze verklaring geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning door de gemeente Zonhoven vormt immers al een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

*Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben. Het louter feit dat Mevr E. P. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Pakistan. Zowel betrokkene als Mevr. E. P. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.
(...)"*

Uit bijkomende informatie die door de verwerende partij aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat verzoeker op 17 november 2017 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Unieburger, zijnde P.E. Op 15 maart 2018 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen om de (Deense) huwelijksakte van verzoeker en P.E. over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. Op 14 mei 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 17 mei 2018 wordt deze beslissing aan verzoeker betekend.

2. Over de onontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebonden bevoegdheid wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Ter zitting wordt afstand gedaan van deze exceptie.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de formele en materiële motiveringsplicht. Schending art. 8 & 12 EVRM. Schending van art. 74/3 Vreemdelingenwet. Schending zorgvuldigheidsbeginsel. Schending hoorrecht en schending art. 41 EU-Handvest.

Eerste onderdeel

Verweerder meent dat de weigering van wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt van het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Het recht op een gezinsleven, beschermd door art. 8 EVRM, is dermate fundamenteel dat hier niet lichtzinnig kan worden overgegaan.

Er zijn duidelijk indicaties dat er wél sprake is van een werkelijk gezinsleven.

Verzoeker en zijn partner, E. P. (...), leerden elkaar reeds in juni 2013 kennen. In december 2013 hadden zij hun eerste betrekkingen en startten zij een relatie. Zij gingen in de zomer van 2014 samenwonen. Verzoeker heeft intussen al bijna drie jaar een relatie met E. P. (...).

Op 21.1.2015 deed verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning te Zonhoven. Dit werd geweigerd. Verzoeker en zijn partner stelden hiertegen een procédure in bij de Rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt. Aangezien zij inmiddels verhuisden naar Antwerpen werd de vordering zonder voorwerp verklaard. Er werd dus nooit ten gronde geoordeeld. Op 26.4.2016 deed verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning te Antwerpen. Op 28.4.2016 stelde de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie uit (zie stuk 3). In het kader van deze procedure vonden er op 6.9.2016 al verhoren van verzoeker en zijn partner plaats. Deze procedure is nog steeds lopende.

Verzoeker en E. P. (...) poogden dus meermaals om een duurzame verbintenis tussen partners aan te gaan en het opgebouwde gezinsleven verder te bestendigen.

Verzoeker deed een asielaanvraag op 3.12.2012. Hij verblijft hier dus al bijna vier jaar. Gedurende deze jaren heeft hij, samen met zijn partner E. P. (...), een netwerk van vrienden en kennissen uitgebouwd in België.

Bovenstaande gegevens vormen duidelijk indicaties van het bestaan van een gezinsleven. Het recht op een gezinsleven vormt een fundamenteel recht en wordt beschermd door art. 8 EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is met betrekking tot het bevel onvoldoende en op een incorrecte wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Gezien er sprake is van een gezinsleven, dient verweerder, overeenkomstig de bepalingen uit art. 74/13 Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM indachtig houdend, bij het nemen van zijn beslissing het gezinsleven in rekening te nemen. Opleggen dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten, zou resulteren in een scheiding van verzoeker met zijn partner, met wie verzoeker een werkelijk gezinsleven heeft opgebouwd. Een dergelijke scheiding zou een schending van art. 8 EVRM vormen.

Er is in de beslissing niet gerefereerd naar art. 74/13 Vreemdelingenwet, noch is er op overtuigende wijze duidelijk gemaakt dat dit bevel geen schending op art. 8 EVRM zou vormen.

Tweede onderdeel

Verweerder deed op 26.4.2016 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning. De registratie van deze verklaring werd uitgesteld (zie stuk 3). Er hebben ten gevolge van deze verklaring op 6.9.2016 reeds verhoren van verzoeker en van E. P. (...) plaatsgevonden. De procedure is nog steeds bezig.

Gezien er duidelijke indicaties waren van de goede intenties van verzoeker en zijn partner wat betreft hun relatie en van het bestaan van een gezinsleven, diende verweerder met de nodige zorgvuldigheid te handelen. Gezien het zorgvuldigheidsbeginsel geldt als een beginsel van behoorlijk bestuur, is het aan verweerder dit te respecteren en moest hij niet overhaast te werk gaan.

Vanuit dit oogpunt diende verweerder de procedure i.v.m. de wettelijke samenwoning af te wachten. Verzoeker deed namelijk op 26.4.2016 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning en deze procedure loopt nog steeds.

Er werd bij het nemen van bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met de lopende procedure. De afgifte van een bevel alvorens een definitieve beslissing in de procedure m.b.t. de wettelijke samenwoning, wijst op een overhaaste manier van werken. Deze manier van werken vormt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder ging over tot bestreden beslissing alvorens er een definitieve beslissing met betrekking tot de wettelijke samenwoning is. Op die manier verhinderde verweerder dat verzoeker en zijn partner

kunnen samenwonen. Nochtans vormt het recht om te huwen, en met uitbreiding het recht om wettelijk samen te wonen, een fundamenteel recht. Het recht te huwen wordt immers door art. 12 EVRM gewaarborgd. Gezien een wettelijke samenwoning sterke gelijkenissen vertoont met het huwelijk, zou het verhinderen van de wettelijke samenwoning eveneens een schending van dit fundamentele recht vormen.

Derde onderdeel

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

(...)

Dat art. 41 van het EU-Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

Verzoeker wijst hierbij op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 128 856 van 5 september 2014 (eigen onderlijning):

"In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen (zie bespreking van het eerste middel), als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procédure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst erop, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. 1307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. 18237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: verzoeker meent dat hij elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Daar hij deel uitmaakt van een gezin waar hij een belangrijke rol vervult en dat afhankelijk is van hem. Dit argument kan worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Verzoeker wijst erop dat in casu verschillende elementen aanwezig zijn die hadden kunnen worden opgeworpen, mocht verzoeker zijn gehoord.

Mocht verzoeker gehoord zijn geweest dan had hij kunnen opwerpen dat zijn gezinsleven dient in rekening te worden genomen. Verzoeker heeft al sinds december 2013 een relatie met E. P. (...). Zij wonen samen vanaf de zomer van 2014. Aangezien zij inmiddels bijna reeds een relatie van drie jaar hebben, hebben zij een werkelijk gezinsleven opgebouwd.

Bovendien zou verzoeker hebben opgeworpen dat er nog steeds een procedure betreffende wettelijke samenwoning hangende is. Op 26.4.2016 deed verzoeker te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning. Ten gevolge van deze verklaring vonden er reeds een verhoren van verzoeker en E. P. (...) plaats. Gezien de hoge graad van geloofwaardigheid, is de kans op een positief resultaat reëel. Mocht verzoeker hierop hebben kunnen wijzen, had verweerder een definitieve beslissing in deze procedure moeten afwachten. Derhalve zou hij niet zijn overgegaan tot de afgifte van bestreden beslissing.

Gezien het recht op gezinsleven moet worden beschouwd als een fundamenteel recht, opgenomen in art. 8 EVRM, is het essentieel dat verzoeker hierover wordt gehoord en dat verweerder hier rekening mee houdt. Vermits verzoeker reeds bijna drie jaar een relatie heeft met zijn partner en hij al vier jaar in België verblijft en hier een netwerk van vrienden heeft uitgebouwd, is er duidelijke sprake van een werkelijk gezinsleven.

Het recht om te huwen wordt door art. 12 EVRM beschermd. Omwille van de grote gelijkenissen met het huwelijk, dient de wettelijke samenwoning onder een gelijkaardige bescherming te vallen. Mocht verzoeker gehoord zijn, zou hij hebben kunnen duiden dat de procédure i.v.m. de wettelijke samenwoning nog bezig was, dat deze samenwoning erop gericht is een duurzame verbintenis tussen

partners aan te gaan en dat er een realistische kans is om een positief resultaat in deze procedure te ontvangen.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- de materiële motiveringsplicht;
- art. 8 en 12 EVRM;
- art. 74/3 Vreemdelingenwet;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het hoorrecht en art. 41 EU-Handvest.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 74/3 Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met de procedure die werd opgestart n.a.v. de verklaring van wettelijke samenwoning die zij samen met haar vermeende partner op 26.04.2016 te Antwerpen heeft afgelegd. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou ook geen rekening hebben gehouden met beweerde duidelijke indicaties van de goede intenties van verzoekende partij en haar partner wat betreft hun relatie en van het bestaan van een gezinsleven. Dit alles zou getuigen van een overhaaste manier van werken.

Verweerder merkt op dat de kritiek van verzoekende partij niet ernstig is.

De in casu bestreden beslissing motiveert immers als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

(x) artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene diende op 03.12.2012 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 29.11.2013.

Betrokkene ontving vervolgens op 12.12.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 06.12.2013) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 13.04.2014. Betrokkene ontving vervolgens op 01.04.2014 uitstel om het grondgebied te verlaten van 10 dagen.

Betrokkene had ondertussen ook al op 03.04.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 24.04.2015. Deze beslissing is op 24.02.2015 aan betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen. Op 21.01.2015 deed betrokkene te Zonhoven een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in België verblijvende 13 jaar oudere Griekse onderdane (E. P. (...), geboren op (...)1975). Op 23.03.2015 weigerde de gemeente Zonhoven deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt op 23.03.2015, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Ondanks deze beslissing deed betrokkene op 26.04.2016 opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning met P. E. (...). Deze verklaring geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning door de gemeente Zonhoven vormt immers al een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben. Het louter feit dat Mevr. E. P. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Pakistan. Zowel betrokkene als Mevr. E. P. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België."

Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de in casu bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met de verklaring van wettelijke samenwoning die verzoekende partij heeft afgelegd samen met mevr. E. P. (...), doch geheel terecht heeft vastgesteld dat de intentie om wettelijk samen te wonen verzoekende partij niet automatisch recht geeft op verblijf.

Verweerder wijst er nog op dat op het ogenblik dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de bestreden beslissing nam, een onderzoek naar de verklaring tot wettelijke samenwoning dd. 26.04.2016 lopende was, en de verklaring van wettelijke samenwoning op dat ogenblik niet in het bevolkingsregister werd vermeld.

Volledigheidshalve merkt verweerder op - aangezien zij vastgesteld heeft dat verzoekende partij hier volledig aan voorbijgaat in haar verzoekschrift dd. 05.10.2016 - dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, district Antwerpen op 15.09.2016 besliste tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning.

Hierbij aansluitend wijst verweerder erop dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat "er duidelijke indicaties waren van de goede intenties van verzoeker en zijn partner wat hun relatie en het bestaan van een gezinsleven", nu er een tweede weigeringsbeslissing werd genomen om reden dat de voorgenomen verklaring wettelijke samenwoning uitsluitend op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel is gericht.

Verweerder merkt op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekende partij en in bijzonder met zijn intenties. Zo motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris daaromtrent dat de weigering tot registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoekende partij met mevr. E. P. (...) door de gemeente Zonhoven dd. 23.03.2015, een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Subsidiair wijst verweerder erop dat de weigeringsbeslissing dd. 15.09.2016 bovendien een bevestiging vormt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na zorgvuldig onderzoek de werkelijke intenties, die in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert niet gericht zijn op het opbouwen van een duurzame verbintenis met zijn vermeende partner maar wel op het verkrijgen van verblijfsrecht, heeft achterhaald en mee in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert

De verzoekende partij slaagt er niet in afbreuk te doen aan voormelde motivering van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de definitieve beslissing met betrekking tot de wettelijke samenwoning had moeten afwachten, benadrukt verweerder dat de kritiek van de verzoekende partij grondslag mist.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de bestreden beslissing heeft genomen op grond van art. 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet nl. verzoekende partij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. De verzoekende partij betwist zulks ook nergens in haar inleidend verzoekschrift.

Terwijl artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in duidelijke bewoordingen voorschrijft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de gegeven omstandigheden niet anders vermag dan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af te geven.

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat verzoekende partij op geen enkele wijze aantoont hoe de bestreden beslissing door het afwachten van de definitieve beslissing zou kunnen worden beïnvloed, nu deze, zoals verweerder reeds opmerkte, bestaat uit een weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

In een eerste onderdeel voert verzoekende partij aan dat de in casu bestreden beslissing geen rekening zou houden met het gezinsleven van verzoekende partij met haar vermeende partner. Dit zou blijken uit het feit dat de bestreden beslissing niet refereert naar art. 74/13 Vreemdelingenwet. Bovendien zou de bestreden beslissing ook een schending uitmaken van art. 8 EVRM aangezien dit zou resulteren in een scheiding van verzoekende partij met haar vermeende partner.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven van verzoekende partij, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk heeft gemotiveerd omtrent de voorgehouden relatie met mevr. P. (...).

Geheel ten onrechte laat de verzoekende partij uitschijnen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet zou blijken dat er rekening werd gehouden met het gezinsleven. Verzoekende partij geeft ook niet aan met welk element precies er geen rekening zou zijn gehouden.

Een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Terwijl een schending van art. 8 EVRM evenmin kan worden aangenomen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"(...)."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen

beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij zich quasi uitsluitend beroept op haar relatie met mevr. E. P. (...), terwijl uit de stukken van het dossier ook blijkt dat de registratie van de wettelijke samenwoning van verzoekende partij en haar partner reeds twee keer werd geweigerd om reden van het bestaan van een schijnrelatie.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat zij een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM zou hebben met mevr. E. P. (...).

Ter zake benadrukt verweerder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing dan ook geheel terecht motiveerde dat de eerste weigering van registratie van wettelijke samenwoning door de gemeente Zonhoven op zich reeds een contra-indicatie vormde dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar het netwerk van vrienden en kennissen dat zij samen met haar partner zou hebben opgebouwd, laat verweerder gelden dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Zie in die zin:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM diende te gebeuren, en dit in weerwil van wat verzoekende partij tracht aannemelijk te maken. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verweerder merkt op dat dit ook werd opgemerkt door de gemachtigde van de Staatssecretaris in de motieven van de bestreden beslissing, terwijl verzoekende partij hier zelfs niet op ingaat in haar verzoekschrift.

Terwijl het in een grensoverschrijdende relatie waarbij de partners een verschillende nationaliteit hebben niet ongebruikelijk is dat één van de partners de banden met zijn land van herkomst verliest:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Verweerder wijst er ook op dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat stellen om (tijdelijk) contact te onderhouden met haar partner, voor zover mevr. P. (...) ervoor zou kiezen in België te blijven.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing art. 12 EVRM schendt.

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de definitieve beslissing met betrekking tot de wettelijke samenwoning had moeten afwachten, alvorens de bestreden beslissing te nemen. Aangezien dit niet gebeurd is, zou de gemachtigde van de Staatssecretaris hebben verhinderd dat verzoekende partij en haar partner zouden kunnen samenwonen.

Vooreerst stelt verweerder zich de vraag of verzoekende partij zich überhaupt kan beroepen op art. 12 EVRM, nu uit de beslissingen dd. 23.03.2015 en 15.09.2016 duidelijk blijkt dat de wettelijke samenwoning van verzoekende partij en haar vermeende partner er allerminst op gericht was een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, doch wel het nastreven van een verblijfsrechtelijk voordeel tot doel had.

Voorts ziet verweerder partij niet in, en verzoeker maakt dit ook op geen enkele manier aannemelijk, hoe de bestreden beslissing zijn recht om te huwen ontzegt (R.v.V. 14 februari 2014, nr. 118.925).

Verzoeker toont overigens niet aan dat hij de intentie heeft om in de onmiddellijke nabijheid in het huwelijk te treden mevr. P. (...) en evenmin dat hij met het oog op een voorgenomen huwelijk reeds stappen zou hebben ondernomen, zodat hij geen belang heeft bij die kritiek. Thans is er slechts sprake van een verklaring wettelijke samenwoning, waarvan de registratie werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Een schending van artikel 12 EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Verder stelt verweerder vast dat verzoekende partij er verkeerdelijk van uit blijkt te gaan dat de bestreden beslissing uitsluitend gestoeld is op de vaststelling dat de voorgehouden relatie van de verzoekende partij een schijnrelatie zou betreffen.

Verweerder herhaalt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de bestreden beslissing heeft genomen gelet op het feit dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Verder laat verweerder gelden dat aan verzoekende partij geenszins het recht wordt ontzegt om (al dan niet wettelijk) samen te wonen. Niet alleen omdat verzoekende partij, niettegenstaande het eerder bevel dd. 24.02.2015 en de bestreden beslissing nog steeds met haar vermeende partner blijkt samen te wonen maar des te meer ook omdat verzoekende partij in haar verzoekschrift op geen enkele manier aantoont dat zij in haar land van herkomst of in enig ander land geen wettelijke samenwoning zou kunnen aangaan.

Zie dienaangaande:

“Er dient evenwel geduid te worden dat de bestreden beslissing op zich geen verbod inhoudt om te huwen en dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 12 van het EVRM slechts een bescherming biedt tegen uitwijzing indien niet alleen concrete huwelijksplannen worden aangetoond, doch tevens aannemelijk wordt gemaakt dat deze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (EHRM 12 juli 1976, X/Duitsland). Verzoekende partij brengt evenwel geen gegeven aan waaruit zou kunnen afgeleid worden dat haar voorgenomen huwelijk met de heer [S. T.] enkel in België doorgang zou kunnen vinden. Een schending van artikel 12 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.” (R.v.V. nr. 59 859 van 15 april 2011)

Terwijl volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State het recht om te huwen, vervat in het art. 12 EVRM, geen beletsel kan vormen voor een maatregel tot verwijdering van een vreemdeling die hier illegaal verblijft (R.v.St. nr. 39.756 dd. 19.06.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Bovendien beperkt verzoekende partij zich tot zeer algemene en vage beschouwingen, doch bewijst zij niet dat haar voorgehouden wettelijke samenwoning er kennelijk op gericht was een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

In een derde onderdeel voert verzoekende partij een schending aan van het hoorrecht zoals vervat in art. 41 van het EU-Handvest. Verzoekende partij meent dat indien zij zou zijn gehoord, zij had kunnen

opwerpen dat er rekening moest worden gehouden met zijn gezinsleven met mevr. E. P. (...) en dat er een procedure betreffende de wettelijke samenwoning hangende was.

Verweerder merkt op dat het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest niet onverkort geldt.

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu stelt verweerder vast dat verzoekende partij zich wederom uitsluitend beroept op zijn vermeende relatie met mevr. E. P. (...) en de verklaring van wettelijke samenwoning die zij op 26.04.2016 in Antwerpen hebben afgelegd. Zij blijkt in haar verzoekschrift er verkeerdelijk vanuit te gaan dat dit elementen zijn die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Ter staving daarvan naar arrest nr. 128 856 van uw Raad.

Ter zake wijst verweerder erop dat in de motieven van de bestreden beslissing duidelijk naar deze vermeende relatie en de verklaring van wettelijke samenwoning dd. 26.04.2016 werd verwezen. Rekening houdend met deze elementen heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris toch beslist tot afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien de aangevoerde elementen, specifieke omstandigheden zijn die aan de gemachtigde van de Staatssecretaris reeds bekend waren op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam, kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat deze omstandigheden van die aard zijn dat zij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Bijgevolg is ook de verwijzing naar het arrest van uw Raad niet relevant, aangezien uw Raad daarin duidelijk bevestigt dat het aan verzoekende partij toekomt om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing.

Zie dienaangaande:

“De Raad wijst erop, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. Blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80. Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijk en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden”(eigen vetschrift)

Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar art. 8 EVRM, herhaalt verweerder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat een terugkeer van verzoekende partij naar het land van herkomst geen schending van art. 8 EVRM inhoudt.

Voorts bemerkt verweerder dat verzoekende partij wat betreft de aangevoerde schending van art. 12 EVRM zich beperkt tot dezelfde kritiek waarop verweerder reeds eerder in haar nota heeft geantwoord. Verweerder is van mening dat zij reeds afdoende heeft aangetoond dat de opgeworpen schending niet kan worden weerhouden en verwijst naar haar eerdere argumentatie daaromtrent.

Verweerder herhaalt dat in de gegeven omstandigheden de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van het bestreden bevel kan leiden.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Tevens wordt gewezen op de afgesloten asiel- en regularisatieaanvraag van verzoeker, hetgeen telkens gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts wordt erop gewezen dat verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in het Rijk verblijvende 13 jaar oudere Griekse onderdane, E.P., deed en de gemeente Zonhoven weigerde deze verklaring te registreren, na negatief advies van het parket van Hasselt nu zij hadden vastgesteld dat verzoeker trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Voorts wordt gemotiveerd dat verzoeker opnieuw met E.P. een verklaring van wettelijke samenwoning deed, dat deze verklaring hem niet automatisch recht geeft op verblijf en dat de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning door de gemeente Zonhoven immers al een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven zodat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) inhoudt. Ten slotte wordt nog gemotiveerd dat verzoeker niet aantoonde dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben, het loutere feit dat mevrouw E.P. niet kan gedwongen worden om het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Pakistan, zowel verzoeker als mevrouw E.P. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.3.2.1. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing onvoldoende en op een incorrecte wijze rekening wordt gehouden met zijn gezinsleven. Verzoeker stipt aan dat de verwerende partij zijn gezinsleven in rekening diende te nemen. Verzoeker voert aan dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou resulteren in een scheiding met zijn partner, met wie hij een werkelijk gezinsleven heeft opgebouwd. Verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing niet werd gerefereerd naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het gezinsleven van verzoeker het volgende uiteengezet:

“Op 21.01.2015 deed betrokkene te Zonhoven een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in België verblijvende 13 jaar oudere Griekse onderdane (E. P. (...), geboren op (...)1975). Op 23.03.2015 weigerde de gemeente Zonhoven deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt op 23.03.2015, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Ondanks deze beslissing deed betrokkene op 26.04.2016 opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning met P. E. (...). Deze verklaring geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning door de gemeente Zonhoven vormt immers al een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben. Het louter feit dat Mevr E. P. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Pakistan. Zowel betrokkene als Mevr. E. P. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”

Hoewel in de bestreden beslissing niet expliciet wordt verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt uit de lezing ervan wel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker. De gemachtigde stelde vast dat verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning wenste af te leggen met E.P., maar dat de gemeente Zonhoven weigerde om deze te registreren nadat het parket van Hasselt een negatief advies had gegeven omdat zij hadden vastgesteld dat verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning trachtte te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De gemachtigde stelde vast dat verzoeker hierna opnieuw een verklaring van wettelijk samenwoning met E.P. wenst af te leggen. De gemachtigde wijst erop dat deze verklaring hem niet automatisch recht geeft op verblijf en de eerdere weigering van de gemeente Zonhoven tot registratie van de wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven zodat geconcludeerd kan worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Daarnaast overweegt de gemachtigde nog dat verzoeker niet aantoont dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben, mevrouw E.P. kan niet gedwongen worden om België te verlaten maar zij zou hem vrijwillig kunnen volgen naar Pakistan. Ten slotte motiveert de gemachtigde nog dat verzoeker en mevrouw E.P. wisten dat hun gezinsleven vanaf het begin precair was door de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België.

Verzoeker laat na om een concreet element met betrekking tot zijn gezinsleven aan te brengen waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Door louter aan te voeren dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een scheiding tussen hem en E.P. tot gevolg zou hebben, weerlegt verzoeker geenszins het motief van de bestreden beslissing dat hij *“niet aan(toont) dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben”* en dat *“(h)et louter feit dat Mevr E. P. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten (...) niet (maakt) dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Pakistan.”*

Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Verzoeker voert aan dat er duidelijke indicaties zijn dat er wel sprake is van een werkelijk gezinsleven. Verzoeker verduidelijkt dat hij mevrouw E.P. kent sedert juni 2013, zij in december 2013 een relatie aangingen en in de zomer van 2014 gingen samenwonen en zij inmiddels al drie jaar een relatie hebben. Verzoeker licht verder toe dat hij beroep aantekende tegen de beslissing tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning maar dat hun beroep zonder voorwerp werd verklaard omdat zij inmiddels verhuisd waren en zodoende er geen beoordeling ten gronde plaatsvond. Verzoeker voert aan dat hij op 26 april 2016 opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning deed, maar de registratie ervan werd uitgesteld, hij en zijn partner in het kader van deze procedure al werden gehoord, maar deze procedure nog steeds lopende is.

Het loutere gegeven dat de rechtbank van eerste aanleg het beroep gericht tegen de beslissing van 23 maart 2015 van de burgemeester van Zonhoven tot weigering van de voltrekking van de voorgenomen wettelijke samenwoning tussen verzoeker en P.E. zou hebben verworpen zonder dat een beoordeling ten gronde plaatsvond, maakt niet dat voornoemde beslissing onwettig zou zijn. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde niet langer op goede gronden zou kunnen verwijzen naar de beslissing van 23 maart 2015 van de burgemeester van Zonhoven tot weigering van de voltrekking van de voorgenomen wettelijke samenwoning tussen verzoeker en P.E. Ook door erop te wijzen dat hij nogmaals met mevrouw E.P. een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde en dat het onderzoek hiernaar nog lopende is, maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing hierover op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat *“(d)eze verklaring (...) hem echter niet automatisch recht op verblijf (geeft)”* en *“(d)e weigering van registratie van wettelijke samenwoonst door de gemeente Zonhoven (...) immers al een contra-indicatie (vormt) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker. Noch met betrekking tot het hoger belang van het kind, noch met betrekking tot zijn gezins- en familieleven, noch met betrekking tot zijn gezondheidstoestand, haalt verzoeker concrete gegevens aan waarmee geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat geen werkelijk gezinsleven tussen verzoeker en zijn Griekse partner E.P. wordt aanvaard. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris motiveert hierover het volgende:

"Op 21.01.2015 deed betrokkene te Zonhoven een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in België verblijvende 13 jaar oudere Griekse onderdane (E. P. (...), geboren op (...)1975). Op 23.03.2015 weigerde de gemeente Zonhoven deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt op 23.03.2015, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Ondanks deze beslissing deed betrokkene op 26.04.2016 opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning met P. E. (...). Deze verklaring geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning door de gemeente Zonhoven vormt immers al een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben. Het louter feit dat Mevr E. P. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Pakistan. Zowel betrokkene als Mevr. E. P. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België."

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen

een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven met de partner niet aanvaardt gelet op het feit dat de gemeente Zonhoven op 23 maart 2015 weigerde de wettelijke samenwoning te registreren. Deze weigering was gestoeld op het feit dat de verklaring van wettelijke samenwoning kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoeker.

Uit het administratief dossier blijkt dat de weigeringsbeslissing van de burgemeester van Zonhoven van 23 maart 2015 zich daarin bevindt. De burgemeester van Zonhoven concludeert dat uit het onderzoek blijkt dat de verklaring van wettelijke samenwoning kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en weigert daarom de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren.

Gelet op de weigering van de burgemeester van Zonhoven acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners.

Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning een *contra*-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Verzoeker voert aan dat er wel duidelijke indicaties zijn dat er wel sprake is van een werkelijk gezinsleven. Verzoeker verduidelijkt dat hij mevrouw E.P. kent sedert juni 2013, zij in december 2013 een relatie aangingen en in de zomer van 2014 gingen samenwonen en zij inmiddels al drie jaar een relatie hebben. Verzoeker licht verder toe dat hij beroep aantekende tegen de beslissing tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning maar dat hun beroep zonder voorwerp werd verklaard omdat zij inmiddels verhuisd waren en zodoende er geen beoordeling ten gronde plaatsvond. Verzoeker voert aan dat hij op 26 april 2016 opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning deed, maar de registratie ervan werd uitgesteld, hij en zijn partner in het kader van deze procedure al werden gehoord, maar deze procedure nog steeds lopende is.

Het loutere gegeven dat de rechtbank van eerste aanleg het beroep gericht tegen de beslissing van 23 maart 2015 van de burgemeester van Zonhoven tot weigering van de voltrekking van de voorgenomen wettelijke samenwoning tussen verzoeker en P.E. zou hebben verworpen zonder dat een beoordeling ten gronde plaatsvond, maakt niet dat voornoemde beslissing onwettig zou zijn. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde niet langer op goede gronden zou kunnen verwijzen naar de beslissing van 23 maart 2015 van de burgemeester van Zonhoven tot weigering van de voltrekking van de voorgenomen wettelijke samenwoning tussen verzoeker en P.E. Ook door erop te wijzen dat hij nogmaals met mevrouw E.P. een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde en dat het onderzoek hiernaar nog lopende is, maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing hierover op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat "*(d)eze verklaring (...) hem echter niet automatisch recht op verblijf (geeft)*" en "*(d)e weigering van registratie van wettelijke samenwoning door de gemeente Zonhoven (...) immers al een contra-indicatie (vormt) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven*".

Verzoeker maakt geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

De Raad merkt op dat de verwerende partij tevens is nagegaan, indien zou worden aangenomen dat er toch een gezinsleven bestaat, of *in casu*, waar het een situatie van eerste toelating betreft, er een positieve verplichting is voor de Staat om verzoeker op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij de Staat, binnen een zekere beoordelingsmarge, een redelijke afweging dient te maken tussen de concurrerende belangen van de betrokken vreemdeling, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verzoeker lijkt niet te betwisten dat hij *"niet aan(toont) dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben"* nu *"(h)et louter feit dat Mevr E. P. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten (...) niet (maakt) dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Pakistan."* Verzoeker brengt niets in tegen het motief van de bestreden beslissing dat *"(z)owel betrokkene als Mevr. E. P. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België."*

Aldus kan ook niet worden vastgesteld dat de gemachtigde op dit punt niet zorgvuldig zou hebben gehandeld of geen degelijk onderzoek heeft verricht naar de specifieke situatie van verzoeker en zijn voorgehouden gezinsleven.

Voorts verwijst verzoeker naar zijn relatie met E.P. en werpt hij op dat hij op 3 december 2012 een verzoek om internationale bescherming indiende, hij inmiddels al vier jaar in België verblijft en hij samen met zijn partner E.P. een netwerk van vrienden en kennissen heeft uitgebouwd in België.

Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet en gelet op de summiere uiteenzetting van verzoeker maakt hij geen beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen."

De bestreden beslissing, die een verwijderingsmaatregel inhoudt, verhindert verzoeker niet om in het huwelijk te treden en een gezin te stichten. De bestreden beslissing staat er immers niet aan in de weg dat verzoeker zich schikt naar de regels van de Belgische immigratiewetgeving en een visum aanvraagt met het oog op een huwelijk of dat zijn toekomstige echtgenote hem in zijn van land van herkomst vervoegt om in het huwelijk te treden en een gezin te stichten.

Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de artikelen 8 en 12 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker werpt op dat mocht hij gehoord zijn geweest hij had kunnen opwerpen dat zijn gezinsleven in rekening dient te worden genomen. Verzoeker laat gelden dat hij sinds december 2013 een relatie met E.P. heeft, zij samenwonen sedert de zomer van 2014 en zij inmiddels reeds bijna een relatie van drie jaar hebben en zij een werkelijk gezinsleven hebben opgebouwd. Verzoeker voert aan dat hij tevens zou hebben opgeworpen dat er nog een procedure betreffende wettelijke samenwoning hangende is. Verzoeker werpt op dat hij en mevrouw E.P. al gehoord werden in dat kader en verzoeker acht de kans op een positief resultaat reëel gezien de hoge graad van geloofwaardigheid. Verzoeker voert aan dat indien hij hierop had kunnen wijzen de verwerende partij een definitieve beslissing in deze procedure had moeten afwachten en niet zou zijn overgegaan tot de afgifte van de bestreden beslissing. Verzoeker stipt aan dat het recht op een gezinsleven moet worden beschouwd als een fundamenteel recht, dat is opgenomen in artikel 8 van het EVRM, en hij laat gelden dat het essentieel is dat hij hierover wordt gehoord en de verwerende partij er rekening mee houdt. Verzoeker wijst er nogmaals op dat het recht op huwen wordt beschermd door artikel 12 van het EVRM.

In essentie brengt verzoeker geen gegevens bij die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet gekend waren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van de relatie tussen verzoeker en mevrouw E.P.

De gemachtigde stelde vast dat verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning wenste af te leggen met E.P., maar dat de gemeente Zonhoven weigerde om deze te registreren nadat het parket van Hasselt een negatief advies had gegeven omdat zij hadden vastgesteld dat verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning trachtte te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De gemachtigde stelde vast dat verzoeker hierna opnieuw een verklaring van wettelijk samenwoning met E.P. wenst af te leggen. De gemachtigde wijst erop dat deze verklaring hem niet automatisch recht geeft op verblijf en de eerdere weigering van de gemeente Zonhoven tot registratie van de wettelijke samenwoning een *contra*-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven zodat geconcludeerd kan worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Daarnaast overweegt de gemachtigde nog dat verzoeker niet aantoonde dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben, mevrouw E.P. kan niet gedwongen worden om België te verlaten maar zij zou hem vrijwillig kunnen volgen naar Pakistan. Ten slotte motiveert de gemachtigde nog dat verzoeker en mevrouw E.P. wisten dat hun gezinsleven vanaf het begin precair was door de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België.

De gemachtigde hield er dus rekening mee dat verzoeker een tweede maal een verklaring tot wettelijke samenwoning aflegde met mevrouw E.P. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand twee dagen later de registratie van deze verklaring weigerde, zodat de verwerende partij ook hiervan op de hoogte was en van de mogelijkheid om tegen deze beslissing een beroep in te stellen.

Verzoeker brengt geen elementen bij die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet gekend waren.

Een schending van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In essentie voert verzoeker nogmaals aan dat hij op 26 april 2016 verklaarde met P.E. wettelijk te willen samenwonen en dat het onderzoek hierover nog steeds lopende is. Verzoeker voert dan ook aan dat het de verwerende partij in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel toekwam om dit onderzoek af te wachten alvorens verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen.

Vooreerst betwist verzoeker niet dat hij zonder een geldig visum op het Schengengrondgebied verblijft. Verzoeker betwist niet dat op 23 maart 2015 de gemeente Zonhoven weigerde om de wettelijke samenwoning te registreren na een negatief advies van het parket van Hasselt van 23 maart 2015 nadat was vastgesteld dat verzoeker trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier. In het licht van deze feitelijke context maakt verzoeker niet aannemelijk dat het onzorgvuldig is van de gemachtigde om vast te stellen dat *“(d)e weigering van registratie van wettelijke samenwoonst door de gemeente Zonhoven (...) immers al een contra-indicatie (vormt) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat (...) geconcludeerd (kan) worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”* Verder betwist verzoeker niet dat hij *“niet aan(toont) dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben”* nu *“(h)et louter feit dat Mevr E. P. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten (...) niet (maakt) dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Pakistan.”*

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET